

Sv. Veronika z Milána

14. januára 2024 ✚ Svätec týždňa

Boh sa nepozera na osobu, ale prijíma svojich služobníkov zo všetkých stavov a často si vyvoľuje, ako vraví apoštol, slabých, aby zahanbil silných, a ako spievala Bohorodička, pyšných zvrháva z trónov a ponížených povyšuje. Toto nám dokazujú príklady

svätých a zvlášť príklad svätej, ktorej pamiatku katolícka Cirkev slávi 13. januára.

Životopisné údaje

Nedaleko severotalianskeho mesta Miláno, tam, kde kedysi slávny biskup sv. Ambróz žil a pôsobil, leží dedinka Binasco. Tu sa narodila sv. Veronika, ktorej rodičia boli chudobní remeselníci, skvejúci sa však bohumilými cnosťami. Najmä jej otec bol nadmieru čestný – klamstvo mu bolo hriechom vskutku nenávideným. Keď niečo predával, vždy kupcovi – bez toho, žeby sa ho bol pýtal – úprimne vyznal, aké chyby má jeho tovar. Často sa stávalo, že v celom dome nemali čo jesť – Veronika sa ani vtedy nikdy neponosovala. Nanajvýš ak povedala: *«Dnes nám Pán opäť na celý deň ustanovil prísny pôst.»*

A hoci chudobní rodičia nemohli v tom čase posilať svoje dieťa do školy, takže Veronika sa nenaučila ani čítať ani písať, vedela ona slúžiť Bohu celým svojím srdcom. Tomu sa naučila z najkrajšieho príkladu svojich nábožných rodičov, takže modliť sa bolo jej najmilšou zábavou.

Nanebovzatie sv. Veroniky, stropná malba vo farskom kostole v obci Binasco

zdroj: wikimedia commons

S modlitbou a pobožnosťou spájala aj pracovitosť – vyhýbala sa záhaľke, poslúchala rodičov a predstavených aj v tých najmenších veciach. So svojimi kamarátkami žila vždy svorne – kde len mohla, preukazovala im dobro a seba vždy považovala za najmenšiu a najposlednejšiu medzi nimi. Svoje myšlienky mala stále k Bohu obrátené – aj uprostred práce, či medzi ľuďmi nikdy nezabúdala na Boha. Najmilšie jej bolo, keď sa mohla od rodičov alebo od známych utiahnuť, ak však prišla medzi ľudí, bola vždy veselej mysle a dobrej nálady, hoci sa častokrát stávalo, že sa jej oči slzami zalievajú – boli to slzy vrúcnej modlitby. Láska k samote

bola príčinou, že si Veronika predsavzala vstúpiť do kláštora.

Už v jedenástom roku svojho veku chcela sa s týmto svetom rozlúčiť a stať sa rehoľníčkou. Nevedela ani čítať, ani písať a preto svoju chvályhodnú túžbu nemohla uskutočniť. Nezúfala si však. Povedala si, že pevná vôľa všetko zdolá, ak ju podporuje Božia milosť, a odhodlala sa, že sa aj bez pomoci učiteľa naučí písať a čítať. Pretože však vo dne musela pracovať, vydela si noci na učenie.

Spočiatku jej to išlo veľmi ťažko a robila len nepatrné pokroky, avšak Panna Mária, ktorú detinskou láskou vzývala a ctíla, tešila ju a dodávala jej vnútorným vnuknutím a napomínaním chuti. Raz sa jej zjavila a takto k nej riekla: *«Upokoj sa a nerob si toľké starosti. Stačí, keď sa len tri písmená naučíš. Prvé písmeno znamená čistotu srdca, ktorá v tom spočíva, aby sme Boha nadovšetko a všetky stvorenia len v ňom a pre neho milovali. Druhé písmeno značí trpezlivosť, tak aby sme vždy všetko trpezlivo znášali a vidiac chyby blížneho, ním preto neopovrhovali, lež s ním útrpnosť mali, krehkosť jeho znášali a za neho sa modlili. A tretie písmeno práve to znamená, aby sme každý deň o Kristovom umučení rozjímali.»*

Panna Mária sa zjavuje Veronike

zdroj: wikimedia commons

Napokon, po trojročnej príprave, bola sv. Veronika prijatá do kláštora augustiniánok u sv. Marty v Miláne. Tu strávila život skrytý a svätý, odumrúc sa celkom svetu – žila len pre Ježiša Krista, ktorému sa celkom venovala. Zrieknuc sa vlastnej vôle, poslušná ako dobré dieťa, so všetkým spokojná, čo Boh na ňu dopustil, nechala sa bez váhania viesť svojimi predstavenými. Za celý svet by nebola prijala iný pokrm než chlieb a iný nápoj, než čistú vodu. Jej najväčšou radosťou bolo slúžiť druhým mniškam.

Pán však, aby vyskúšal svoju služobnicu, dopustil na ňu ťažkú chorobu. Celé tri roky trpela neustálymi bolesťami, a hoci ju jej družky prosili, aby brala ohľad na svoje poškodené zdravie, predsa stále rovnako zachovávala rehoľné pravidlá, hovoriac: «Musím pracovať, pokiaľ mám čas.» Jej srdce bolo stále spojené s Bohom v modlitbe, jej slová boli vždy pravé, a preto plné povzbudení, takže nimi pohla k pokániu aj tých najzaťatejších hriešnikov. Nakoniec dosiahla, po čom ustavične túžila: spojila sa na večnosť so Spasiteľom. Jej svätá duša opustila roku 1497, v hodinu ňou predpovedanú, panenskú schránku v 52. roku svojho veku.

Boh oslávil svoju služobnicu mnohými zázrakmi a pápež Lev X. v bule z roku 1517 povolil jej uctievanie v jej kláštore, ako keby bola blahorečená podľa obvyklého spôsobu; v roku 1672 pápež Klement X. rozšíril túto úctu na celú Cirkev a v roku 1749 pápež Benedikt XIV. dal vpísať jej meno do Rímskeho martyrológia.

Sv. Veronika

zdroj: wikimedia commons

Poučenie

Sv. Veronika pri práci, námahe a svojich túžbach vyhľadávala útočisko v modlitbe. V zbožnej modlitbe tkvie zázračná sila. Sv. Bonaventúra preto dobre hovorí: *«Nesmierna je sila modlitby; ona nám môže zaopatriť všetko osožné a dať od nás preč všetko škodlivé. Preto ak chceš trpezlivo znášať neresti svojho života, odovzdaj sa modlitbe! Ak chceš premôcť pokušenia a všetko, čo ti v dobrom prekáža, odovzdaj sa modlitbe. Ak chceš prekonať svoje zlé návyky, odovzdaj sa modlitbe. Ak sa chceš vyhnúť úkladom satana, odovzdaj sa modlitbe. Ak chceš radostne žiť v Božích službách a spokojne vystupovať cestami cnosti, oddaj sa modlitbe. Ak chceš zosilniť v duševnom živote a zbaviť sa telesných žiadostí, oddaj sa modlitbe. A napokon, ak chceš svoju dušu naplniť dobrými, svätými myšlienkami a túžbami, oddaj sa modlitbe.»*

Sv. Veronika prejavovala počas svojej tri roky trvajúcej choroby nezvyčajnú horlivosť v Božej službe! Keď ju jej družky napomínali, aby šetrila svoje zdravie, odpovedala im: *«Musím pracovať, dokiaľ mám čas; dovoľte mi iba, aby som svoj čas venovala Bohu.»* Tak aj ty, drahý čitateľ, využi čas, ktorý ti Pán ešte poskytne a nedovoľ mu uplynúť bez úžitku pre teba.

Naše dni ubiehajú rýchlo ako šíp. Nikto nemôže prekročiť určený počet hodín pre náš život a rovnako nik nedokáže prinavrátiť premrhanú minútu k novému úžitku. Existuje teda pre nás vážnejšia vec, než použiť pre večnosť okamžiky pominuteľné? Plynúce dni nášho života sú dňami sejby pre večnosť, a to čo sejeme v tých dňoch, z toho budeme žať vo večnosti.

Modlitba

Pane a Bože môj! Dopraj mi milosti, aby som v stave svojom vždy verne plnil Tvoju najsvätejšiu vôľu, žeby som tiež ako Tvoj verný sluha prijal od Teba odplatu prisľúbenú skrze Krista Pána nášho. Amen

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/sv-veronika-z-milana/>